

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1021/2024
17.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Зорице Булајић, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је зајединчки пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ЈП КП "Лазаревац" из Лазаревца, чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5331/23 од 07.12.2023. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5331/23 од 07.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5331/23 од 07.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 360/22 од 10.10.2023. године, ставом првим, другим, трећим и четвртим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужилаца којима су тражили да се обавезе тужени да им на име мање исплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од новембра 2017. године до октобра 2019. године исплати појединачне месечне износе наведене у тим ставовима изреке, са законском затезном каматом од 25.-ог у текућем месецу за претходни месец. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 325.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5331/23 од 07.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили благовремену ревизију, због нитних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име мање исплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од новембра 2017. године до октобра 2019. године. Побижана одлука којима су тужбени захтеви тужилаца одбијени заснована је на утврђеном чињеничном стању да су тужиоцима накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, обрачунати и исплаћени на основу Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије и Колективног уговора туженог од 2015. године и 2018. године, а применом одговарајућих одредби материјалног права. Ревизијом тужилаца оспорава се налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побижана одлука, чиме се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, а што нису разлози ни за редовну ревизију према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Тужилац уз ревизију није приложио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Осим тога, наводи ревизије се делимично односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе

члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате тужиоци су поднели 22.12.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела за сваког од тужиоца засебно, као формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП, не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, те ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић